

UZASADNIENIE

J. W. wniósł pozew przeciwko Skarbowi Państwa – Izbie Administracji Skarbowej w B. o zapłatę kwoty 44.064,05 zł tytułem odprawy za zwolnienie ze służby w Służbie C.-Skarbowej w związku z likwidacją lub reorganizacją jednostki organizacyjnej, w której pełnił służbę. Dodatkowo wniósł o zasądzenie od pozwanego na jego rzecz kosztów postępowania.

W uzasadnieniu powód wskazał, że od dnia 1 marca 2017 r. stał się funkcjonariuszem (...)Skarbowej w związku z wejściem w życie ustawy z dnia 16 listopada 2016 r. o Krajowej Administracji Skarbowej oraz ustawy z dnia 16 listopada 2016 r. przepisy wprowadzające ustawę o Krajowej Administracji Skarbowej. Art. 165 ust. 3 ww. ustawy PwKAS przewidywał, że funkcjonariusze celni pełniący służbę w izbach celnych, z dniem jej wejścia w życie (tj. 1 marca 2017 r.) stają się funkcjonariuszami (...)Skarbowej pełniącymi służbę w jednostkach Krajowej Administracji Skarbowej (jednostkach KAS) i zachowują ciągłość służby. Uprzednio zgodnie art. 165 ust. 6 PwKAS funkcjonariusze celni pełniący służbę w izbach celnych mieli otrzymać nie później niż do dnia 28 lutego 2017 r. pisemną informację o miejscu wykonywania obowiązków służbowych. Powód otrzymał informację o wykonywaniu obowiązków służbowych na Stałej Kontroli w (...) w T. na stanowisku młodszego eksperta Służby Celnej. Jednocześnie ustawa PwKAS przewidywała poważne przekształcenia kadrowe wewnątrz formacji (...)Skarbowej i zgodnie z 165 ust. 7 Dyrektorzy jednostek KAS byli uprawnieni do składania odpowiednio pracownikom oraz funkcjonariuszom, w terminie do 31 maja 2017 r. pisemnych propozycji określających nowe warunki zatrudnienia albo pełnienia służby, przy uwzględnieniu posiadanych kwalifikacji i przebiegu dotychczasowej pracy lub służby, a także dotychczasowego miejsca zamieszkania. Należy nadmienić, iż istniała również możliwość niewręczenia żadnej propozycji (ani pracy ani służby) skutkująca wygaśnięciem stosunku służbowego z dniem 31 sierpnia 2017 r. Powód otrzymał propozycję pracy w dniu 23 maja 2017 r., którą przyjął w dniu 25 maja 2017 r. W efekcie tej decyzji zdaniem powoda jego stosunek służbowy wygasł, i to pomimo użytego przez ustawodawcę zwrotu o „przekształceniu” stosunku służbowego w stosunek pracy. Twierdzenie to powód upatrywał w przywołanych w pozwie orzeczeniach m.in. Sądu Najwyższego z dnia 19 lutego 2020 r. (sygn. III PZP 7/19), w której Sąd stwierdził, iż „ucywilnionym” osobom (jak powód) powinny zostać wydane świadectwa służby, a obowiązek ten obciąża właśnie I. Administracji Skarbowej. Z powyższego wynika, że Sąd Najwyższy uznał, że stosunek służbowy tych osób wygasł w związku z przyjęciem propozycji pracy. Naturalną konsekwencją prawną jest, zatem otrzymanie przez taką osobę świadectwa służby, jako dokumentu podsumowującego zakończoną służbę. Powód wskazał na definicję słownikową słowa „przekształcenie”, które wiąże się ze „zmiianą charakteru, zmianą statusu prawnego”, co oznacza, że jeden status prawny przestał istnieć, a w jego miejsce powstał drugi „nowy”. Powód przywołał także inne orzeczenia Sądów Administracyjnych, w których sądy prezentowały stanowisko, że na przekształcenie stosunku służbowego w stosunek pracy składają się dwa zdarzenia prawne: pierwsze wygaśnięcie stosunku służbowego funkcjonariusza i drugie nawiązanie stosunku pracy (WSA w Gdańsku sygn.. III SAB/Gd 189/17, wyrok WSA w Poznaniu 1.03.2018 r. II SAB/Po 210/17, WSA w Bydgoszczy z dnia 4.09.2018 r. II SAB/Bd 16/18). Powyższe zatem ustalenia prowadzą do wniosku, że stosunek służbowy powoda wygasł.

W dalszej części uzasadnienia powód podniósł, iż w związku z powyższym winna mu przysługiwać stosownie do art. 170 ust. 3 i 4 ustawy przepisy wprowadzające ustawę o Krajowej Administracji Skarbowej odprawa. Kwestię przysługujących świadczeń reguluje z kolei art. 163 tej ustawy. Zdaniem powoda skoro został zwolniony ze służby po przyjęciu propozycji pracy to należy mu się odprawa. Nadto powód powołał się na art. 20 pkt 3 ustawy z dnia 11 maja 2017 r. o zmianie ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2017 r. poz. 1321), który stanowi, iż w ustawie z dnia 16 listopada 2016 r. o Krajowej Administracji Skarbowej wprowadza się zmianę poprzez dodanie w art. 174 ust. 10 w brzmieniu: przekształcenie stosunku służbowego w stosunek pracy traktuje się jak zwolnienie ze służby w rozumieniu ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, (...) (...) Ceno – Skarbowej

i Służby Więziennej oraz ich rodzin. Funkcjonariusz, którego stosunek służbowy uległ przekształceniu w stosunek pracy, otrzymuje niezwłocznie świadectwo służby.

Z ostrożności procesowej powód wskazał, iż art. 250 ust. 4 KAS ma praktycznie takie samo brzmienie jak ww. art. 163 ustawy o Służbie Celnej. W związku z powyższym nawet gdyby nie stosować przepisów o Służbie Celnej to ustawa KAS sama w sobie daje podstawę do wypłaty powodowi odprawy, albowiem został zwolniony wskutek reorganizacji jego jednostki organizacyjnej.

Pozwana Izba Administracji Skarbowej w B., reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika, wniosła o odrzucenie pozwu, a w przypadku uznania przez Sąd zdolności procesowej pozwanej – o oddalenie powództwa. Ponadto pozwana wniosła o zasądzenie od powoda na jej rzecz kosztów postępowania według norm prawem przepisanych.

W uzasadnieniu pozwana podniosła, że powód błędnie interpretuje przepisy, gdyż przyjęcie propozycji pracy przez funkcjonariusza nie powinno być traktowane jak zwolnienie ze służby. W ocenie pozwanej nie doszło do zakończenia stosunku służbowego powoda, a przepisy, na które się powołuje były już przedmiotem uchwały Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 1 lipca 2019 r. sygn. akt I OPS 1/19. Rozpatrując właśnie kwestię skutków przyjęcia propozycji pracy przez funkcjonariusza celnego NSA wskazał, iż przekształcenie w znaczeniu prawnym oznacza, że dotychczasowy stosunek prawny ulega transpozycji w nowy. Stary stosunek prawny nie zostaje zakończony, lecz zmieniony. Zauważono ponadto, iż zgodnie z art. 165 ust. 7 w zw. z art. 170 ust. 2 pkKAS pisemna propozycja określająca nowe warunki zatrudnienia nie stanowi ani decyzji administracyjnej, a jest ona natomiast ofertą zawarcia stosunku pracy na podstawie umowy o pracę. Umowa taka jest zawarta tylko gdy funkcjonariusz przyjmie propozycję. NSA wskazał, że w omawianym przypadku nie dochodzi do wygaśnięcia dotychczasowego stosunku służbowego w oparciu o art. 170 ust. 1 pkKAS, to nie ma podstawy, aby przyjąć, że ma tu zastosowanie art. 170 ust. 3 tej ustawy nakazujący traktowanie wygaśnięcia stosunku służbowego jak zwolnienia ze służby. Odnosząc się do przytoczonej przez powoda uchwały Sądu Najwyższego z dnia 19 lutego 2020 r., pozwana wskazała, iż jej tezy odnoszą się do wydania świadectwa służby, a więc dokumentu mającego znaczenie dla celów emerytalno-rentowych i w żaden sposób nie potwierdzają uprawnień do nabycia odprawy w przypadku przyjęcia propozycji pracy przez funkcjonariusza. Pozwana wskazała na orzeczenia rozstrzygające żądanie o odprawy w analogicznych stanach faktycznych, w których zapadły wyroki oddalające powództwa funkcjonariuszy celnych. Wreszcie zdaniem pozwanej powołany przez stronę powodową przepis art. 250 ustawy o KAS nie ma zastosowania w niniejszej sprawie, bowiem żadna jednostka KAS nie została zlikwidowana ani zreorganizowana. Od grudnia 2016 r. do dnia dzisiejszego nieprzerwanie, jako jednostka KAS istnieje i funkcjonuje Izba Administracji Skarbowej w B.. Niezależnie od powyższego zdaniem pozwanego zasądzenie należności byłoby całkowicie sprzeczne z celem omawianej regulacji. Przedmiotowa odprawa miała rekompensować utratę zatrudnienia – w tym przypadku możliwość dalszego pełnienia służby. W niniejszej sprawie takiej potrzeby nie było, albowiem powód kontynuował świadczenie pracy, choć w oparciu o inne podstawy prawne.

Sąd ustalił, co następuje:

Powód J. W. był zatrudniony w Służbie Celnej od dnia 1 lipca 2010 r. , pełniąc obowiązki funkcjonariusza celnego w Urzędzie Celnym w T. w Referacie Dozoru. Powodowi jako funkcjonariuszowi służby celnej przysługiwał dodatkowy urlop wypoczynkowy, otrzymywał ryczałt kolejowy w wysokości 150,00 zł rocznie oraz okresowo sorty mundurowe, a ponadto nie potrącano mu z wynagrodzenia składki chorobowej w wysokości 2,45 %. Od dnia 1 marca 2017 r., weszła w życie ustawa z dnia 16 listopada 2016 r. o Krajowej Administracji Skarbowej oraz ustawa z dnia 16 listopada 2016 r. przepisy wprowadzające ustawę o Krajowej Administracji Skarbowej. Zgodnie z brzmieniem art. 165 ust. 7 ustawy KAS, Dyrektorzy jednostek KAS byli uprawnieni do składania odpowiednio pracownikom oraz funkcjonariuszom, w terminie do dnia 31 maja 2017 r. pisemnych propozycji określających nowe warunki zatrudnienia albo pełnienia służby, przy uwzględnieniu posiadanych kwalifikacji i przebiegu dotychczasowej pracy lub służby, a także dotychczasowego miejsca zamieszkania. J. W. propozycję pracy otrzymał w dniu 23 maja 2017 r. i przyjął ją w dniu 25 maja 2017 r. W efekcie tej decyzji, jego stosunek służbowy jako funkcjonariusza służby celno-skarbowej wygasł, a następnie powód nawiązał stosunek pracy na czas nieokreślony od dnia 1 czerwca 2017 r. Z tym dniem

powód rozpoczął pracę w Izbie Administracji Skarbowej w B. na stanowisku kontrolera skarbowego w korpusie służby cywilnej. Nie miał już możliwości posługiwania się mundurem, emblematami (tzw. „blachą celną”), zmienił się wzór legitymacji służbowej. Powód utracił możliwość przejścia na emeryturę mundurową, po odbyciu minimum 15 lat służby, w tym 5 lat w działaniach o charakterze policyjnym, co w konsekwencji spowodowało, że przeszedł na emeryturę cywilną z powszechnego systemu ubezpieczeń.

Okoliczności bezsporne, nadto dowód: propozycja pełnienia służby – k. 151 cz. B akt osobowych, propozycja zatrudnienia – k. 249 cz. B akt osobowych, oświadczenie o przyjęciu zatrudnienia z 25.05.2017 r. – k. 251 cz. B akt osobowych, przesłuchanie powoda (protokół skrócony) – k. 66-67

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo jako niezasadne podlegało oddaleniu.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie zgromadzonego dokumentów, których autentyczności oraz wiarygodności strony nie kwestionowały. Ponadto Sąd oparł się na dowodzie z przesłuchania stron, ograniczonego na zasadzie art. 302 k.p.c. do przesłuchania powoda, które uznał za wiarygodne, ponieważ znajduje potwierdzenie w pozostałym materiale dowodowym.

Sąd wskazuje ponadto, że stan faktyczny pomiędzy stronami był bezsporny, a rozstrzygnięcia wymagała kwestia prawna, czy charakter stosunku prawnego łączącego strony do dnia 31 maja 2017 r. był odmienny niż ten od dnia 1 czerwca 2017 r. i czy w związku z tym powodowi przysługuje prawo do odprawy. Powód swoje roszczenia wywodził z przepisów ustawy z dnia 16 listopada 2016 r. przepisy wprowadzające ustawę o Krajowej Administracji Skarbowej (Dz. U z 2016 r. poz. 1948, w tekście również jako: „ustawa wprowadzająca”, (...)).

W pierwszej kolejności wskazać należy, iż z dniem 1 marca 2017 r. weszła w życie ustawa z dnia 2 grudnia 2016 r. o Krajowej Administracji Skarbowej (Dz. U. z 2016 r. poz. 1947), która połączyła trzy niezależne dotąd instytucje, tj. Izbę Skarbową, Urząd Kontroli Skarbowej oraz Izbę Celną w Izbę Administracji Skarbowej. Połączenie przebiegało dwuetapowo. Pierwszy etap rozpoczął się 2 grudnia 2016 r. tj. z dniem ogłoszenia ustawy przepisy wprowadzające ustawę o KAS. W zakresie praw pracowniczych, zgodnie z art. 165 ustawy wprowadzającej pracownicy zatrudnieni w izbach skarbowych stali się (z zastrzeżeniem art. 170) pracownikami zatrudnionymi w izbach administracji skarbowej i zachowali ciągłość pracy. Pracownicy ci otrzymywali nie później niż do dnia 28 lutego 2017 r., pisemną informację o miejscu wykonywania obowiązków służbowych, jeżeli uległo ono zmianie. Brak informacji w tym terminie był równoznaczny z powierzeniem wykonywania obowiązków służbowych w dotychczasowym miejscu. W dalszej kolejności doszło do likwidacji odrębności organów celnych oraz organów kontroli skarbowej, które nastąpiło w dniu 1 marca 2017 r. wraz z wejściem w życie ustawy o KAS. Na mocy art. 160 ust. 4 pwKAS izba administracji skarbowej połączyła się z, mającymi siedzibę w tym samym województwie, izbą celną i urzędem kontroli skarbowej. W przepisach przejściowych uregulowano sytuację pracowników i funkcjonariuszy, którzy mają pozostać w strukturach Krajowej Administracji Skarbowej.

Na podstawie art. 170 ust. 1 pkt 2, 4 i 5 ustawy pwKAS pracownik albo funkcjonariusz, któremu przedstawiono propozycję zatrudnienia albo pełnienia służby, składa w terminie 14 dni od dnia jej otrzymania oświadczenie o przyjęciu albo odmowie przyjęcia propozycji. Niezłożenie oświadczenia w tym terminie jest równoznaczne z odmową przyjęcia propozycji zatrudnienia albo pełnienia służby. W przypadku, o którym mowa w ust. 1, pracownikom oraz funkcjonariuszom przysługują świadczenia należne odpowiednio w związku z likwidacją urzędu albo zniesieniem jednostki organizacyjnej w rozumieniu ustawy uchylanej w art. 159 pkt 3 (ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o Służbie Celnej, Dz.U. z 2016 r. poz. 1799). Przepisów ust. 1 i 4 nie stosuje się do urzędników służby cywilnej, do których mają zastosowanie przepisy rozdziału 5 ustawy z dnia 21 listopada 2008 r. o służbie cywilnej (Dz. U. z 2016 r. poz. 1345, 1605 i 1807). Artykuł 165 ust. 1 otrzymał nową treść: Pracownicy zatrudnieni w izbach skarbowych stają się, z zastrzeżeniem art. 170, pracownikami zatrudnionymi w izbach administracji skarbowej i zachowują ciągłość pracy. W sprawach wynikających ze stosunku pracy stosuje się przepisy dotychczasowe. Na podstawie art. 165 ust. 7 ustawy wprowadzającej KAS, dyrektor izby administracji skarbowej składając, bądź nie składając odpowiednio pracownikom

pisemną propozycję określającą nowe warunki zatrudnienia albo pełnienia służby, uwzględnił kryteria ustawowe, o których jest mowa ww. przepisie, tj. posiadane kwalifikacje i przebieg dotychczasowej pracy lub służby, a także dotychczasowe miejsce zamieszkania.

Zgodnie z art. 165 ust. 7 tej ustawy propozycję służby stanowiącą decyzję dyrektora izby administracji skarbowej mógł przedstawić do dnia 31 maja 2017 r. Ten sam termin ustawodawca przewidział też dla ewentualnego przedstawienia propozycji zatrudnienia. Stosownie do art. 171 ust. 1 ustawy wprowadzającej KAS, w przypadku przyjęcia propozycji zatrudnienia albo pełnienia służby z dniem określonym w propozycji dotychczasowy stosunek pracy na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony albo określony oraz stosunek służby w służbie przygotowawczej albo stałej przekształcał się w stosunek pracy albo służby w Służbie C.-Skarbowej, odpowiednio na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony albo określony, mianowania do służby przygotowawczej albo służby stałej.

Natomiast z brzmienia art. 170 ust. 1-3 ustawy wprowadzającej KAS wynika, że funkcjonariusz mógł otrzymać: propozycję pracy lub propozycję służby (która byłaby decyzją w myśl art. 169 ust. 4 ustawy wprowadzającej) lub też mógł nie otrzymać żadnej propozycji. W pierwszym przypadku, po przyjęciu propozycji pracy, z dniem określonym w propozycji stosunek dotychczasowy służby przekształcał się w stosunek pracy, w drugim – w stosunek służby w Służbie C.-Skarbowej. W trzecim zaś wypadku (a także w przypadku odmowy przyjęcia propozycji pracy) stosunek służbowy lub stosunek pracy wygasał z mocy prawa z dniem 31 sierpnia 2017 r. (art. 170 ust. 1 pkt 2 i 3 ustawy wprowadzającej). Propozycja zatrudnienia, jak i propozycja pełnienia służby jest realizacją zastrzeżenia zawartego w art. 170 ustawy, do którego odsyła art. 165 ust. 3 ustawy. Z art. 165 ust. 3 odczytywanego w powiązaniu z owym zastrzeżeniem, wynika, że zarówno pracownicy dawnych izb celnych oraz Urzędów Kontroli Skarbowej oraz funkcjonariusze izb celnych albo komórek obsługujących ministra finansów, stali się odpowiednio pracownikami jednostek organizacyjnych KAS albo funkcjonariuszami (...)Skarbowej jedynie czasowo.

Powód pracę w organach celnych rozpoczął od dnia 1 września 2003 r. w Izbie Celnej w T., a następnie od dnia 1 lipca 2010 r. został funkcjonariuszem Służby Celnej pełniąc swoje obowiązki służbowe w Referacie Dozoru Urzędu Celnego w T.. W związku z wejściem w życie ustawy z dnia 16 listopada 2016 r. o Krajowej Administracji Skarbowej oraz ustawy z dnia 16 listopada 2016 r. przepisy wprowadzające ustawę o Krajowej Administracji Skarbowej, od 1 marca 2017 r. powód stał się funkcjonariuszem służby celno-skarbowej. Następnie powód otrzymał propozycję pracy w dniu 23 maja 2017 r. Oświadczeniem z dnia 25 maja 2017 r. przyjął zaproponowane warunki zatrudnienia w ramach korpusu służby cywilnej i od dnia 1 czerwca 2017 r. rozpoczął pracę w Izbie Administracji Skarbowej w B. na stanowisku cywilnym.

W takiej okoliczności zastosowanie do sytuacji prawnej powoda winien znaleźć przepis art. 171 ust. 1 pkt 2 ustawy wprowadzającej KAS mówiący o przekształceniu stosunku służbowego w stosunek pracy na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony. Powód domagał się tym samym odprawy pieniężnej uznając, iż doszło do wygaśnięcia stosunku służbowego, argumentując swoje prawo do odprawy podając, że zgodnie z art. 170 ust. 4 ustawy wprowadzającej pracownikom oraz funkcjonariuszom przysługują świadczenia należne odpowiednio w związku z likwidacją urzędu albo zniesieniem jednostki organizacyjnej w rozumieniu ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o Służbie Celnej (Dz. U. z 2016 r. poz. 1799).

Jednakże jak wynika z Uchwały Składu Siedmiu Sędziów Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2019 r. (III PZP 5/18) przepisy uchylonej ustawy o Służbie Celnej nie znajdują zastosowania przy przyznawaniu odprawy w związku z wygaśnięciem stosunku służbowego spowodowanego likwidacją bądź zniesieniem urzędu. W uchwale tej Sąd Najwyższy wskazał m. in. na to, że: „zgodnie z art. 159 pkt 3 w związku z art. 260 pwKAS, ustawa o Służbie Celnej utraciła moc z dniem 28 lutego 2017 r. przy czym ustawa wprowadzająca nie zawiera żadnego przepisu, który pozwalałby dalej stosować przepisy ustawy o Służbie Celnej dotyczące świadczeń należnych z tytułu likwidacji urzędu albo zniesienia jednostki organizacyjnej, jak bowiem wskazano sformułowanie „w rozumieniu ustawy uchylanej w art. 159 pkt 3” dotyczy jedynie stosowania definicji legalnych zawartych w ustawie o Służbie Celnej, nie zaś przepisów stanowiących materialną podstawę przyznania wskazanych świadczeń. W tej sytuacji błędem jest wyprowadzanie prawa do świadczeń z ustawy, która została uchylona, bez wyraźnego przepisu intertemporalnego, który przewidywałby dalsze stosowanie przepisów ustawy uchylonej.”

Odnosząc się natomiast do przytoczonej przez powoda uchwały Sądu Najwyższego z dnia 19 lutego 2020 r. (III PZP 7/19) należy wskazać, iż w powołanym judykacie wskazuje się, że na treść przekształcenia stosunku służbowego w stosunek pracy składały się dwa odrębne, choć związane z sobą czasowo i przyczynowo zdarzenia prawne: wygaśnięcie stosunku służbowego funkcjonariusza i nawiązanie stosunku pracy. Sąd Najwyższy w uchwale wskazywał ponadto, że: „stosunek służby w sytuacji z art. 171 ust. 1 pkt 2 uległ zakończeniu i jest to okres zamknięty. Zatrudnienie pracownicze jest nowym okresem, do którego zalicza się okres poprzedniej służby. Tak ukształtowana ciągłość służby i pracy nie oznacza, że nie ustał stosunek służbowy. Decyduje bowiem zasadnicza odrębność stosunku służbowego i stosunku pracy. Odrębne są też regulacje dotyczące świadectw pracy i świadectw służby funkcjonariuszy (...)Skarbowej. Świadectwo pracy nie jest dokumentem potwierdzającym okres służby funkcjonariusza. Dokumentem tym jest świadectwo służby (wskazane rozporządzenia z 28 października 2009 r. i 16 lutego 2018 r. w sprawie świadectwa służby funkcjonariuszy (...)Skarbowej).”

Sąd podziela ocenę prawną przedstawioną w powyższym orzeczeniu. Zdaniem Sądu w istocie doszło do wygaśnięcia stosunku służbowego. Niewątpliwie w efekcie przyjęcia propozycji pracy zakończył się okres służby powoda (którego źródłem był akt mianowania), a zaczął okres pracy na podstawie stosunku pracy w ramach korpusu służby cywilnej. Nastąpiła zatem zmiana podstawy zatrudnienia powoda. Jednakże, wbrew twierdzeniom powoda, brak jest podstawy prawnej, która funkcjonariuszowi zwolnionemu ze służby jak w przypadku powoda, przyznawałaby odprawę. O ile w uchwale Sądu Najwyższego z dnia 19 lutego 2020 r. (III PZP 7/19), na którą powoływał się powód wskazano wyraźnie, że funkcjonariusz (...)Skarbowej, którego stosunek służbowy uległ przekształceniu w stosunek pracy otrzymuje świadectwo służby zgodnie z art. 188 ust. 1 ustawy z dnia 16 listopada 2016 r. o Krajowej Administracji Skarbowej (t.j. Dz.U. z 2019 r. poz. 768 ze zm.) w związku z art. 171 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 16 listopada 2016 r. Przepisy wprowadzające ustawę o Krajowej Administracji Skarbowej (Dz.U. z 2016 r. poz. 1948 ze zm.), a obowiązek ten obciąża Skarb Państwa reprezentowany przez właściwą Izbę Administracji Skarbowej, to nie sposób z tego tytułu wywieść prawa do odprawy. Jak wskazano wyżej, przepisy ustawy wprowadzającej nie przewidują wprost odprawy w sytuacji faktycznej powoda. Natomiast powoływanie się na orzeczenie Sądu Najwyższego nie zastępuje podstawy prawnej wyroku i nie eliminuje obowiązku jej wskazania w uzasadnieniu (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 stycznia 2009 r., II PK 117/08, LEX nr 738349).

Uwadze Sądu nie umknął fakt, że w myśl obowiązującego od 1 stycznia 2018 r. art. 174 ust. 10 ustawy o KAS, przekształcenie stosunku służbowego w stosunek pracy traktuje się jak zwolnienie ze służby w rozumieniu ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej, (...)Skarbowej i Służby Więziennej oraz ich rodzin. Funkcjonariusz, którego stosunek służbowy uległ przekształceniu w stosunek pracy, otrzymuje niezwłocznie świadectwo służby". Przepis ten został dodany na podstawie art. 20 pkt 3 ustawy z dnia 11 maja 2017 r. o zmianie ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2017 r. poz. 1321). W ocenie Sądu strona pozwana zasadnie wywodziła, że ratio legis tego przepisu polega na zabezpieczeniu uprawnień emerytalnych funkcjonariuszy (...)Skarbowej, którzy zdecydowali się na przekształcenie stosunku służbowego w stosunek pracy. Ich prawo do emerytury ulega zawieszeniu do dnia rozwiązania stosunku pracy w urzędzie obsługującym ministra właściwego do spraw finansów publicznych albo w jednostkach organizacyjnych KAS (ust. 11). Jednakże podkreślić należy, że postanowienia ustawy o zmianie ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji (...) mają zastosowanie wyłącznie od dnia 1 stycznia 2018 r. Ustawodawca nie wprowadził żadnych przepisów przejściowych na podstawie, których wprowadzone regulacje miałyby zastosowanie również do stanu faktycznego sprzed ogłoszenia aktu.

Wreszcie powód niezasadnie wywodzi, iż zastosowanie winien znaleźć art. 250 ust. 4 ustawy o KAS, który stanowi, iż funkcjonariuszowi służby stałej, zwolnionemu ze służby w związku ze zniesieniem lub reorganizacją jednostki organizacyjnej KAS, przysługuje odprawa na zasadach i w wysokości określonych w ust. 1-3. Należy w tym miejscu

wskazać, iż powołany przepis nie ma zastosowania do okoliczności faktycznych sprawy, bowiem żadna jednostka nie została zlikwidowana ani zreorganizowana. W przypadku powoda doszło dopiero do utworzenia jednostki organizacyjnej KAS, a nie jej zniesienia lub reorganizacji.

Mając powyższe na uwadze w punkcie 1 wyroku Sąd oddalił powództwo jako niezasadne.

W pkt 2 w oparciu o art. 102 k.p.c. Sąd postanowił nie obciążać powoda kosztami procesu. Jak wyjaśnił to przekonująco Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 7 grudnia 2011 r. (II CZ 105/11, LEX nr 1102858) do kręgu okoliczności, które powinny być brane pod uwagę przez sąd przy ocenie przesłanek z art. 102 k.p.c. należeć może także subiektywne przekonanie strony powodowej co do zasadności zgłoszonego roszczenia, trudne do zweryfikowania a limine, a także szczególną zawilóść sprawy. W ocenie Sądu w niniejszej sprawie zaistniały te właśnie wyjątkowe przesłanki, usprawiedliwiające sięgnięcie po zasady słuszności w miejsce stosowania w odniesieniu do obowiązku ponoszenia kosztów procesu ogólnej reguły odpowiedzialności za wynik sprawy.

W pkt 3 wyroku Sąd na zasadzie art. 113 ust. 1 w zw. z art. 13 ust. 2 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (tekst jedn. Dz. U. z 2020 r. poz. 755 ze zm.) nieuiszczonymi kosztami sądowymi obciążył Skarb Państwa. Powód był zwolniony z mocy prawa od uiszczenia opłaty sądowej, natomiast nie było podstaw do obciążenia pozwanego kosztami sądowymi skoro wygrał proces.

Sędzia Piotr Pawlak

ZARZĄDZENIE

1. Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikom stron,
2. Odnotować w kontrolce uzasadnień,
3. Akta z wpływem lub za 21 dni.

B. dnia 09 listopada 2020 roku Sędzia Piotr Pawlak